

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלזר ואח'

בפני כב' השופט שאול שוחט

תובעים רמי אברהימי

נגד

נתבעים 1. בנימין גלזר
2. איתן גרוזאר

פסק דין

1

2

תביעה לפירוק שותפות ולמתן חשבונות.

3

העובדות הצריכות לעניין

4

1. התובע והנתבעים הינם בני דודים.

5

6

2. עד לשנת 2003 ניהל התובע יחד עם שותפו דני מנגן (להלן: "מנגן") מפעל של קונפקציה

7

לבגדים. לטענת התובע, בשנת 2003 הציעו הנתבעים, לו ולמנגן, לחבור אליהם כשותפים בעסקי

8

ביגוד שהיו להם בשתי חנויות בפתח תקווה, שנוהלו תחת השם המסחרי "גרופי". התובע ומנגן

9

נענו להצעה. הוסכם, כי חלקם בעסק יעמוד על 55% כך שכל אחד מהם יחזיק ב- 27.5%, בעוד

10

חלקם של המשיבים יעמוד על 45%.

11

12

3. אין מחלוקת כי שותפות זו, לה טוען התובע, מעולם לא נרשמה כדין ובין הצדדים לא

13

נחתם הסכם שותפות בכתב. לטענת הנתבעים, כלל לא נוצרו יחסי שותפות ביניהם. כל שהוצע

14

לתובע ומנגן היה להצטרף כשכירים בכירים על בסיס שכר קבוע ולתגמלם בחלק יחסי מרווחי

15

העסק, ככל שיהיו בפועל.

16

17

4. ביום 30.6.07 הסתיימה העסקתו ושותפותו של מנגן. לטענת התובע, הפסקת העבודה

18

הייתה למעשה פירוק השותפות בין הצדדים, נערכה התחשבות ביניהם ולפיה היו זכאים הוא

19

ומנגן, בנפרד, בגין חלקם בשותפות, סך של 150,000 ש"ח. בעוד שמנגן נטל את חלקו בסך 150,000

1 מתוך 16

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלזר ואח'

- 1 נה, הוא - התובע -בחר, לטענתו, להישאר כשותף, בעודו מחזיק ב-27.5%, ולהותיר את הסכום
2 המגיע לו כהשקעה בעסק, סכום שלטענתו חכה כיום "השותפות" בהשבתו לידיו.
3
- 4 5. ביום 31.8.2009 הסתיים הקשר בין הצדדים. לטענת התובע, הוחלט בין הצדדים על סיום
5 השותפות והוסכם כי תיערך התחשבות והמבקש יקבל את חלקו היחסי בשותפות. לטענתו,
6 הנתבעים העבירו לו תחשיב ולפיו לא רק שאינו זכאי לכל תשלום, אלא שהוא נותר חייב בגין
7 חלקו בשותפות סך 143,232 ₪. התובע פנה באמצעות בא כוחו לנתבעים וביקש לקבל לידיו את
8 חשבונית השותפות לתקופה הרלוונטית, ונדהה.
9
- 10 6. בנסיבות אלו פנה התובע להגשת התובענה שבפניי. התובענה מתבססת על יחסי שותפים
11 בשותפות הנטענת בעסקי הביגוד, מיום 1.7.07 ועד יום 31.8.09 (להלן: "תקופת השותפות").
12 הסעדים המתבקשים במסגרת התובענה הם לעריכת חשבוניתיה של השותפות ופירוקה. לצורך
13 פירוק השותפות עותד התובע, כי בית המשפט יורה לנתבעים, בשלב ראשון, למסור לידיו את כל
14 המסמכים הרלוונטים לצורך עריכת מאזן רווח והפסד לתקופת השותפות ובהם מאזן בוחן של
15 העסק ל-1.9.09, דוחות כספיים לתקופה, מסירת כל ספרי הנהלת החשבונות לרבות מסמכים
16 בדבר הוצאות והכנסות, פירוט חובות לספקים לרבות לתובע עצמו, תלושי שכר לעובדים, פירוט
17 מלאי עסקי ליום 31.12.08 וליום 31.8.09, פירוט חשבונות בנקים ששימשו את העסק תחת השם
18 "גרופי" וליתן דין וחשבון מאומת בתצהירי ובו פירוט מלא ומדויק של כל ההכנסות וההוצאות
19 בתקופת השותפות. בשלב השני, מתבקשת הנראה על מינוי רואה חשבון לשם עריכת החשבונות
20 לרבות המלאי והמוניטין של השותפות, לשם קביעת הסכום המגיע לתובע לפי חלקו בשותפות
21 וחיוב הנתבעים בהפרשי הצמדה ותוספת ריבית ממועד תקופת השותפות ועד לביצוע התשלום
22 בפועל.
23
- 24 עוד התבקש בית המשפט להורות על חיובט של הנתבעים למסור למבקש דו"ח מאומת בתצהיר
25 של ההכנסות וההוצאות בעסק מתום תקופת השותפות ועד למועד קביעת הסכום לתשלום בידי
26 רואה החשבון הממונה ולחייבם ביחד ולחוד, בהתאם לכך ובהתאם לאמור בסעיף 54 לפקודת
27 השותפויות (נוסח חדש) התשל"א-1975 (להלן: "פקודת השותפויות" או "הפקודה" לפי העניין),
28 בתשלום וריבית בגין חלקו בשותפות בשיעור של 24% לשנה, כקבוע בסעיף 1(א)(5) לצו הריבית
29 (שינוי שיעורים), התשל"ו-1976, לפי הגבוה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 29617-04-10 אברהימי נ' גלזר ואח'

7. מאחר שסוגיית קיומם של יחסי שותפות מסורה לסמכותו העניינית של בית המשפט המחוזי, דחייתי ביום 19.2.13 את בקשת הנתבעים לסילוק התובענה על הסף והעברתה לבית הדין לעבודה. מתווה הדין פוצל באופן שתחילה יתקיימו הוכחות ותינתן החלטה בשאלת התקיימותם או אי התקיימותם של יחסי שותפות בין הצדדים, זאת בטרם יידרש בית המשפט לטעדים האחרים כתובענה (שיכול וייתתרו מקום שימצא שיחסי הצדדים לא עלו כדי שותפות כמשמעותה בפקודה). בישיבת יום 19.2.13 התקיימו הוכחות וסיכומי הצדדים בסוגיה הוגשו ביום 29.8.13 (סיכומי התובע) וביום 11.11.13 (סיכומי הנתבעים).

8

9

דין וחכרעה

8. סעיף 1 לפקודת השותפויות, הוא סעיף ההגדרות, מורה כי שותפות היא "חבר בני אדם שהתקשרו בקשרי שותפות", קרי: שותפות יסודה בהסכם; וכן כי קשרי שותפות הם "הקשרים שבין בני אדם המנהלים יחד עסק לשם הפקת רווחים, למעט את הקשרים שבין חברי תאגיד שהואגד לפי כל דין אחר". סעיף 2 לפקודת השותפויות מתייחס לנסיבות מסוימות שמתוכן ניתן ללמוד, על דרך החיוב ועל דרך השלילה, על הסכמה לכינונה של שותפות – ובין היתר נקבע בסעיף כדלקמן:

16 "לשם הכרעה אם קיימים קשרי שותפות ואם לאו, יש ליתן את הדעת על כללים אלה:

17 (1) שיתוף מכל צורה או הגדר בנכס או ככל זכות בו - אין בכך בלבד כדי ליצור קשרי

18 שותפות בין בעלי הנכס או הזכות, ואפילו הם נוטלים חלק ברווחים המגיעים מן השימוש

19 בהם;

20 (2) נטילת חלק בהכנסה ברוטו מנכס, היא בלבד אינה יוצרת קשרי שותפות, בין שנוטלי

21 החלק יש להם בנכס זכות או טובת הנאה משותפות ובין שאין להם;

22 (3) הנפרע חוב או סכום קצוב אחר, בין בשיעורין ובין בצורה אחרת, מתוך רווחיו הנצמחים

23 של עסק, אינו געשה בשל כך בלבד שותף בעסק או חב כשותף בו;

24 (4) חוזה, שעל פיו עובדו או שלווחו של בעל עסק יקבל את גמולו בחלק מרווחיו של העסק,

25 אין בו בלבד כדי לעשות את העובד או את השלווח שותף בעסק או חב כשותף בו;

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלזר ואח'

- 1 (5) בן זוגו או ילדו של שותף שנפטר או החלוי בנפטר, המקבל בדרך של אנונה חלק מרווחי
 2 העסק שהנפטר היה שותף בו, אינו נעשה משום כך בלבד לשותף בעסק או חב כשותף בו;
 3 (6) המלווה כסף למי שעושה עסק או עומד לעשות עסק, ועל פי החזרה שביניהם יקבל
 4 המלווה ריבית בשיעור משתנה לפי רווחי העסק, או יקבל חלק ברווחים- אין המלווה
 5 נעשה משום כך בלבד שותף בעסק או חב כשותף בו;
 6 (7) המקבל, בדרך של אנונה או בדרך אחרת, חלק ברווחי עסק כתמורה בעד מכירת המוניטין
 7 של העסק, אינו נעשה משום כך בלבד לשותף בעסק או חב כשותף בו;
 8 (8) חרץ מן האמור לעיל בטעיף זה, תהא קבלת חלק ברווחי עסק, או כל תשלום החלוי ברווחי
 9 עסק או המשתנה לפיהם, ראייה לכאורה שהמקבל הוא שותף בעסק, אלא שניתן לסתור
 10 ראייה זו בשים לב לכל נסיבות העסקה שבין הצדדים".
 11
- 12 9. הואיל ואין מבחן בודד על פיו יקבע האם מערכת היחסים עולה כדי שותפות כמשמעותה
 13 במקודה, על בית המשפט לבטט את הכרעתו לאחר בחינתם של פרמטרים שונים ומגוונים. בע"א
 14 727/88 שוורץ נ' רנן, פ"ד מו(5) 851 מונה בית המשפט העליון "חלק מסימני ההיכר שיכולים
 15 להטות את הכף לכאן או לכאן" ובתוכם: כוונת הצדדים להיות שותפים; הצגתם של הצדדים
 16 לציבור כשותפים; השתתפות הצדדים ברווחי העסק; ומשכס של היחסים בין הצדדים (שם, עמ'
 17 854). מכאן, שאין המדובר ברשימה סגורה וניתן להוסיף עליה פרמטרים שונים המאפיינים
 18 "קשרי שותפות". ואכן, לאורך השנים מנתה הפסיקה מרכיבים נוספים המאפיינים "שותפות".
 19 יפים לעניין זה דבריה של חברתי כבי' השופטת ברון בקשר לקרטיונים המנויים בסעיף 2 לפקודה
 20 כפי שהובאה בפסק דינה בת"א (מחוזי תל אביב-יפו) 2023-04 כחול מקבוצת הפרדס בע"מ נ'
 21 מרחבים ירוקים בע"מ (28/6/11):
- 22 "בבית המשפט העליון נקבעו קווים מנחים נוספים שלאורם ניתן לכוון אם בעלי הדין הסכימו
 23 לנהל יחדיו עסק במטרה להפיק ממנו רווחים - ובהקשר זה נודעת חשיבות לכותנת הצדדים להיות
 24 שותפים, להשתתפותם בנכסים ובחזקה של העסק, לקיומה של זכות שווה לנהל את העסק,
 25 להשתתפות הצדדים ברווחי העסק ולזכות ההדדית לחייב זה את זה בענייני העסק, וכן למשך
 26 היחסים בין הצדדים ולאופן שבו הציגו את יחסיהם לציבור נראו: ע"א 167/89 תעמי נ' חמטי,
 27 [פורסם בבבן תק-על 92(2) 387, 389 (1992)]; להלן: "עניין תעמי". ודוק: השאלה אם נקשר
 28 בין בעלי דין הסכמם להקמת שותפות היא שאלה מעורבת בעלת פן עובדתי ופן משפטי - השאלה,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהמי נ' גלזר ואח'

- 1 מחזי הממצאים העובדתיים המצטברים מצביעים על קיומה של שותפות היא שאלה משפטית, אך
 2 קביעת החשית העובדתית העולה מעל פני הראיות באשר לקיומה של שותפות שאלה שבעובדה
 3 היא נראו למשל: רע"א 4339/06 חברת אירז-פארם בע"מ נ' פיטרמן, נפורטם בנבון תק-על
 4 2006(3) 3342, 3344 (2006)"]
 5
 6 הנטל להוכחת קיומם של יחסי שותפות מוטל על הטוען זאת (ת"א מחוזי תל אביב-יפו) 2711/06
 7 סדלינסקי נ' מלינגר (3/4/11); ת"א (מחוזי תל אביב-יפו) 2154-07 אופקים טוכנות לביטוח בע"מ
 8 נ' תשובה (21/8/11); ז. יהודאי "דיני שותפויות בישראל", 1988, בעמ' 64. ובענייננו – על
 9 התובע.
 10
 11 10. משהם שלב ההוכחות במשפט, הוגשו סיכומי הצדדים. לאחר שבחנתי ושקלתי את
 12 הראיות והעדויות שהונחו לפניי, נחה דעתי כי התובע לא עמד בנטל הנורש ממנו וכי כוונת
 13 הצדדים בהתקשרותם העסקית נותרה בעיני מעורפלת. אמנם, בין כלל הראיות והעדויות היו גם
 14 כאלו שהצביעו כי התנהלות הצדדים הייתה בעלת סממנים של שותפות, אלא שבשקולול כולל לא
 15 היה באלו כדי להטות את הכף לטובת התובע. אפרט להלן את השיקולים המנחים שהביאו אותי
 16 למסקנה האמורה.
 17
 18 11. העובדות, עליהן אין חולק, לפיהן: הוסכם שהתובע יקבל חלק (25%) ברווחי העסק, והוא
 19 אף קיבל בפועל את חלקו ברווחי העסק; הנתבעים הגדירו אותו כמי שהיה "שותף ברווחים"
 20 (עדותו של הנתבע 1 בעמ' 28 ש' 2-5 לפרוט' ועדות הנתבע 2 בעמ' 40-41 לפרוט'), משמשות
 21 לטובת התובע. הוראת סעיף 2(8) לפקודה אף קובעת, כזכור, כי אלה מהווים ראייה לכאורה
 22 שהמקבל – בענייננו התובע – הוא שותף בעסק ומי שטוען שעל אף קבלת חלק ברווחים
 23 הנצמחים מהעסק – אין הוא שותף, עליו לסתור את החזקה (ר' גם ז' יהודאי "דיני שותפויות
 24 בישראל", שם עמ' 74). עם זה, סבורני כי עלה בידי הנתבעים לסתור חזקה ראייתית זו, בשים לב
 25 לכל נסיבות הקשר בין הצדדים לעסק ובסופו של יום לא עמד התובע בנטל הסופי המוטל כאמור
 26 על כחפיו.
 27
 28 12. אין מחלוקת, כי הקשר בין הצדדים החל בשנת 2003. כבר אז נטען ע"י התובע כי הוא
 29 הוכנס כ"שותף" לעסק, וזאת ביחד עם מנגן. לא זו אף זו, על אף העובדה שמדובר היה בעסק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלזר ואח'

- 1 קיים וותיק מזה עשרות שנים (מאז שנת 1983) בו לא השקיעו דבר – הסכימו הנתבעים, לטענת
 2 התובע, ליתן בידיו ובידי מגן את רוב העסק (55% בסה"כ) מייד עם כניסתם (וואת כאמור
 3 להבריל מטענת הנתבעים לרווחים בשיעור זה מהעסק בתקופת העסקתם). אין ספק שהקניית
 4 מעמד של שותפים בעסק היא בעלת חשיבות ממדרגה ראשונה, כאשר עצם הקניית מעמד שכזה
 5 גוררת אחריה אחריות כלתי מוגבלת להובחתי והתחייבויותיה של השותפות. דא עקא, חרף
 6 המעמד האמור וחרף שיעור האחזקה שלכאורה עבר לידי התובע ומר מגן באותה העת –
 7 השותפות הנטענת לא נרשמה כדין וכין הצדדים לא נחתם הסכם שותפות בכתב. אמנם, ניתן לייסד
 8 שותפות לא רק בהסכם בכתב, אלא גם בהסכם מכללא הנלמד מהנסיבות ומהתנהגותם של
 9 הצדדים לשותפות (ראו ע"א 727/88 שוורץ נ' רנן, פ"ד מו(5) 855, 851) – אך באי עריכת הסכם
 10 שותפות בנסיבות בהן מדובר בהעברה נטענת של רוב האחוזים בעסק ותיק (זה המקום לציין
 11 שהתובע טוען כי זכאי כשותף בין השאר גם למוניטין שלו – ר' בס' 14 לתצהיר), יש בדבר כדי
 12 לחזק את הטענה שלא התגבשה כוונה לכינון יחסי שותפות דווקא, להבריל משיתוף ברווחים.
 13
 14 13. בעוברה, עליה אין חולק, לפיה התובע קיבל שכרו גם בהתאם לרווחי העסק, אין בה בלבד
 15 בכדי לבסס את מעמדו כשותף בעסק (ראו ס' 2(4) לפקודה). בנסיבות שכאלו יש לבחון בזהירות
 16 גם את נכונות מקבל הרווחים לשאת בהפסדיה של השותפות הנטענת. בספרו דיני השותפות
 17 בישראל מתייחס פרופ' פרנקל לחלופות השונות שנמנות בטעיף 2 ואינן נחשבות "קשרי
 18 שותפות":
 19 "כפי שראינו, סעיף 2(8) לפקודת השותפויות רואה בקבלת רווחים ברווחי עסק, ראייה לכאורה
 20 שהמקבל הוא שותף בעסק... אלא שיחבנו מקרים בהם אין קבלת הרווחים מחייבת בהכרח את
 21 ההנחה שמדובר בקשרי שותפות. סעיף 2 לפקודת השותפויות מפרט צורות שיתוף בהם אחד
 22 הצדדים לפחות מקבל חלק ברווחים ולמרות זאת לא תחשבה בקשרי שותפות. ניתן לחלק צורות
 23 שיתוף אלו לשניים: שיתוף שאינו נובע בהכרח מהסכם ושיתוף הנובע מהסכם. הראשון אינו יכול
 24 להיות קשרי שותפות, מאחר שביסוד קשרי השותפות חייב להיות הסכם. לגבי השיתוף הנובע
 25 מהסכם ניתן לראות את העקרון המשותף באותן צורות שיתוף שאינן קשרי שותפות למרות היותן
 26 מבוססות על הסכם. המבנה המשותף לצורות אלה הוא שהשיתוף קיים רק לגבי רווחים ואינו קיים
 27 לגבי הפסדים. כלומר, העדר סיכון כלשהו של הפסדים מצביע, לכאורה, על כך שצורת השיתוף
 28 אינה קשרי שותפות. סיכון של אי קבלת רווחים אינו סיכון של הפסדים. כאשר בצד קבלת רווחים
 29 קיימת גם קבלת אחריות גם להפסדים העלולים להיווצר, הקשר יראה כשותפות לכל דבר" (פרופ'

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלור ואח'

- 1 ד' פרנקל, דיני השותפות בישראל, הוצאת פרלשטיין גינוסר, 2002, בעמ' 45, ההדגשות שלי
2 ש.ש.).
- 3
- 4 יפים לעניין זה גם דברי חברי כב' השופט אלטוביה בת.א. (ת"א) 1083/06 עו"ד הרמלין נ' ערין
5 בי"ן (פורסם בגבו 17.9.09) :
- 6 "...הענקת זכויות בשותפות בלא שלמענוק תהא חשיפה לנשיאה בהתחייבויות העסק ובהפסדיו
7 או לתשלומם של אילו בפועל, תתפרש יותר כתמריץ לעובד ופחות כמי שהוא שותף במובן המלא.
8 עם זאת, לעיתים תכונות מסוימות שמביא עימו שותף לשותפות, הן הן הנכס שהשותפות
9 והשותפים נדרשים לה. כך למשל, מסירות, התמדה, הוצאות, כשרון, מוניטין אישי, יכולות
10 אנושיות כאילו ואחרות אפשר ויהיו כאמור השקעתו של הון אנושי אותו יש להביא בחשבון
11 לצורך בחינת מבחן ההשקעה. בנסיבות מסוימות, אין השכר או הגמול בגין העבודה או ההשקעה
12 מנטרל את השקעה של הון אנושי זה. השקעת הון ממוני או הון אנושי תוך צפי לרווחים אולם תוך
13 נטילת סיכון עסקי, תשמש שיקול בקביעת אופי השותפות." (שם בעמ' 25. הדגשות שלי ש.ש.).
- 14
- 15 בעניינינו, אין מחלוקת כי עת נכנסו החובע ומר מנגן לעסק, בשנת 2003, חרף העובדה כי לעסק
16 היה מוניטין ונכסים לא מבוטלים (העסק כאמור הוקם בשנת 1983 וסבב סביב 2 חנויות שאחת
17 בבעלות הנתבע 1 והשנייה מוחזקת בדיירות מוגנת ע"י אביב) – לא הביאו השניים (החובע ומר
18 מנגן) כל השקעה כספית לעסק (ר' עדות החובע בעמ' 12 ש' 14-11 לפרוט'). החובע גם לא לקח
19 על עצמו כל סיכון שנובע מהעסק – הוא לא היה ערב לספקים (עדות החובע בעמ' 12 ש' 19-20
20 לפרוט'); לא היה לו קשר לאשראי בבנק שניתן לעסק (עמ' 13 ש' 7-4 לפרוט') ולא חתם על
21 מאזנים ודוחות לרשויות המס (עמ' 13 ש' 19-20 לפרוט'). דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום
22 שטענת החובע היא כי באותה העת היה העסק בהפסדים (ראו ס' 14 לתביעה ולתצהיר החובע.
23 יצוין כי טענה זו מוכחשת ע"י הנתבע 1 בס' 41 לתצהירו).
- 24
- 25 14. עם עזיבתו, ביום 30.6.07, בחר מר מנגן לקחת את חלקו בסך 150,000 ₪ ולפרוש
26 מהעסק. לעומת זאת, החובע בחר להישאר בעסק ולא משך את חלקו. פעולה זו של החובע, שאינה
27 שנויה במחלוקת, עולה בקנה אחד עם התנהלות של שותף (שבוחר להשקיע בעסק) ולא של שכיר
28 שזכאי לרווחים מהעסק ולא מרוויח דבר מהותרת הרווחים המגיעים לו בחשבון העסק. יצוין כי
29 גם הנתבע 1, בחקירתו, לא ידע ליתן הסבר מדוע החובע לא משך לכיסו את אותם 150,000 ₪ (ר')

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלור ואח'

1 בעמ' 33 ש' 19-18 לפרוט'). עם זה, באותה נקודת זמן ממש של עזיבת מר מנגן – התנהלות
 2 התובע לא הייתה כשל "שותף" בכל הנוגע לחלוקת האחוזים שהותיר אחריו מר מנגן. אין
 3 מחלוקת כי באותו המועד היה העסק רווחי. לו היה התובע שותף בעסק מצופה היה שיעמוד על
 4 קבלת חלק יחסי באחוזי "השותפות" של מר מנגן שפרש מהעסק (27.5%) – כך שחלקו של
 5 התובע (27.5%) היה גדל או באופן ניכר. בפועל, אחוזים אלו הועברו במלואם לנחבע 1, ואף
 6 יתרה מכך, אחוזי השותפות (לטענת התובע)-הרווחים (לטענת הנחבעים) של התובע הופחתו –
 7 מ-27.5% ל-2.5%. אם היה התובע "שותף" באותו המועד אזי אין כל הסבר על מה ולמה יסכים
 8 לוותר על חלקו זה באחוזים מהעסק, ובפרט לאחר שכשלב זה "השקיע" כספים בעסק, בדמות
 9 אותם 150 אלף וכו' שלא משך לידיו? מעדותו של התובע בבית המשפט עולה, כי כלל לא סבר
 10 שחלקו של מר מנגן באחוזים צריך להגיע גם לידיו, והסביר כי הסכים להפחתת חלקו הקיים
 11 מ-27.5% ל-2.5% בגלל ש"לחצו עליו" ובגלל שתיאר לעצמו שעדיין ירוויח מכך :

12
 13 "ש. אין מחלוקת ומעולם לא הייתה שמגיע לך 25% מרווחי העסק. הנושא הזה נסען גם בכתבי
 14 הטענות. אנחנו טוענים שאתה לא היית שותף בעסק אלא רק ברווחים, והראיה דני הלך
 15 האחוזים שלו לא ניתנו לך גם לשיטתך. הם ניתנו רק לבני. אם היית שותף בעסק היית
 16 אמור לקבל חלק יחסי.

17 ת. זה תלוי בהסכם.

18 ש. איזה הסכם?

19 ת. שישבנו במשרדו בקומה שנייה כחנות הם לחצו עליי להוריד מ-27.5% ל-25% וקיבלתי
 20 את זה. ברגע שדני עזב...

21 ש. זה היה אחוזי שדני עזב?

22 ת. כן. ברגע שדני עזב הרווחים שלו, אני אמרתי לך אני לא מלומד ולא השבנאי, אמרתי אם
 23 נבנים האחוזים של דני לחנות, באופן אוטומט אני חישבתי האחוזים שלי יגדלו למרות
 24 שאני מוריד את ה-2.5%.

25 ש. האחוזים אותם אחזים, הסכומים יגדלו.

26 ת. כן, אבל הרווחים נכנסים לחנות שה"כ של דני והרווחים גדלים. ככה אני עשיתי את
 27 החישובים. מכיוון שדני עזב ה-27.5% שלו נכנס חזרה לחנות והם מגדילים את הרווחים
 28 שלהם ל-75% ואני 25%

29 ביהמ"ש: או אין הרווחים שלך גדלים?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלור ואח'

- 1 ת. ככה תיאורתי לי. " (עמ' 21 ש' 1-17 לפרוט').
- 2
- 3 מעדותו זו של התובע עולה, כי קו המחשבה שהנחה אותו באותה העת היה קו מחשבה של עובד
- 4 שכיר שזכאי לקבל תמלוגים לפי הרווחים השוטפים של העסק ושחושש מ"הרעת תנאים" בעקבות
- 5 ה"לחץ" שהופעל עליו להסכים להפחתת חלקו (ולכן לקח בחשבון שבגלל שמר מנגן יצא
- 6 מהעסק – ההוצאות יקטנו – כך שבסופו של דבר מבחינת שכר שצפוי לקבל יתכן שה- 25%
- 7 מהרווחים יעלו על ה-27.5% שהוקנו לו קודם לכן) ולא של שותף בעסק לכל דבר ועניין, בעל
- 8 זכות הדריה לחייב את יתר השותפים בענייני העסק, שהיה אמור לדאוג כאותו שלב לקבל את
- 9 חלקו באחוזי ה"שותפות" של מר מנגן שפרש (דבר שכלל לא העסיק את התובע וכאמור לא
- 10 נטען שסבר שמגיע לו חלק מאותם אחוזים).
- 11
- 12 15. גם התנהלותו השוטפת של התובע בעסק לא נראתה כשל מי שהוא בעל זכות שווה לנהל
- 13 את העסק. התובע העיד, כי במסגרת עבודתו השוטפת ניהל אחת מן ההנחיות: גבה כספים בקופה,
- 14 סידר, עיצב את הויתרונות, ולעיתים עזר במכירה (עמ' 12 ש' 11- עמ' 13 ש' 1 לפרוט'). התובע
- 15 הרגיש בעדותו, כי תמיד עבד "בתוך החנות, לא מעבר לזה" (עמ' 20 ש' 30 לפרוט'). בכל הנוגע
- 16 להנהלת החשבונות של העסק, קשר מול בנקים וספקים – לא היה לו חלק (עמ' 13 ש' 6-2
- 17 לפרוט'). המבקש לא דווח לרשויות המס ולא ניהל תיק "מעטיקים" אצל המוסד לביטוח לאומי.
- 18 בגין עבודתו הונפקו לו תלושי שכר (טפסי 106 לשנים 2003-2009 צורפו כמוצג במ/1). עם זה,
- 19 אין מחלוקת כי משכורתו המדווחת של התובע הייתה נמוכה משמעותית מהמוצהרת בתלושי
- 20 שכרו. הנתבע 1 אישר בעדותו, כי בעוד שמשכורתו המוצהרת של התובע בתלוש המשכורת
- 21 עמדה על סך של כ-5000 ₪ בלבד, היה התובע זכאי לכספים נוספים, בשיעור של 25%
- 22 מהרווחים, והיה משתכר בפועל כ-20,000 ₪ לחודש (עמ' 35 ש' 18-6 לפרוט'). את שכרו היה
- 23 מקבל התובע במזומן. התובע מצביע על עובדות אלו, כמו גם על העובדה שפרט לו ולנתבע 2 יתר
- 24 העובדים קיבלו את שכרם כשיקים, ושכרם המוצהר בתלוש המשכורת לא כלל תנאים סוציאליים,
- 25 דמי נסיעות, דמי הבראה או הפרשות לפנסיה (ר' טפסי 106 של התובע שצורפו כמוצג במ/1
- 26 ועדות הנתבע 1 בעמ' 30 ש' 20-14, 26-31 לפרוט'; עדות הנתבע 2 בעמ' 43-44 לפרוט') -
- 27 לביטוס טענתו, כי יש להבחין בינו (כמו גם בין הנתבע 2) לבין יתר העובדים השכירים בעסק וכי
- 28 תלושי השכר שהונפקו לו וטפסי 106 שצורפו (מוצג במ/1) אינם אלא פיקציה שאינה משקפת את
- 29 המציאות (ר' בס' 31 לסיכומיו).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלזר ואח'

- 1
 2 מן הראיות והעדויות עולה תמונה ברורה לפיה ההתנהלות של העסק בכל הנוגע לדיור על אותן
 3 הכנסות שהתקבלו לכיסם של התובע והנתבע 2, מעבר למוצהר בתלושי המשכורת שלהם –
 4 הייתה קלוקלת וזאת בלשון המעטה. הכספים הנוספים הללו שקיבלו השניים לכיסם לא זכו
 5 לרישום בספרי העסק (ר' עדות הנתבע 1 בעמ' 30 ש' 12 – 31 ש' 17 לפרוט'). עם זה, אין
 6 בהתנהלות בעייתית זו בכדי להעיד שמעמדו של התובע היה כשל שותף בעסק. ניתן להסביר
 7 התנהגות זו על רקע העובדה שהתובע והנתבע 2, שניהם, בני משפחה של הנתבע 1, אנשי אמונו
 8 והיו בעלי התפקידים הבכירים ביותר בעסק, שזכו גם למשכורת הגבוהה ביותר מבין העובדים
 9 (בין שנגזרת לפי רווחי העסק כמו התובע, ובין שכוללת משכורת בסיס מוצהרת של כ-5000 ₪
 10 ובנוסף לה סכום של 6000-8000 ₪ כמזומן כל חודש כמו הנתבע 2 – ר' בעדות האחרון בעמ' 43
 11 ש' 16-17 לפרוט'). גם בעובדה שהתובע היה לוקח בעצמו ולעצמו מקופת העסק, כספים כמזומן
 12 למחיתו – אינה מעידה בהכרח, כי הוקנתה בידי זכות שווה לנהל את העסק כשל שותף. עיון
 13 מעמיק בעדותו של התובע מעלה כי רק חלק משכרו, בסך של 2500-2000 ₪ כל שבוע, כשכר
 14 "בסיס" שלא היה עולה או יורד, היה מושך כמזומן בעצמו מקופת העסק, ואת יתרת שכרו היה
 15 מקבל רק אם היו רווחים, מידי של הנתבע 1 ובהתאם להוראתו:
 16
 17 "ת. אני לא קיבלתי אף פעם את התלוש, קיבלתי כסף מזומן שהוא היה נותן לי בחור משכורת,
 18 הייתי לוקח כל שבוע בסביבות 2500-2000 ₪, כמזומן.
 19 ש. זה הסכום היחיד שלקחת?
 20 ת. כן.
 21 ש. עד איזה שנה?
 22 ת. לא זוכר שנים.
 23 ת. זה הייתי לוקח כל שבוע, לא עלה ולא ירד, 2500-2000 ₪.
 24 ש. האם זה הסכום היחיד שקיבלת?
 25 ת. לא, מדי פעם אם היו נשארם עוד רווחים היה מביא לי מחלקי מה-25% ומביא לי את הרווחים
 26 שלי." (עמ' 14 ש' 16-8 לפרוט)
 27 ובהמשך:
 28 "ש. אני אומר שהסיכום היה ככה: היה הסדר שאתם מושכים כספים מדי פעם, חלקם משיכורת
 29 קבועות, חלקן לא קבועות, כשבסוף תקופה מסוימת עושים התחשבות. בודקים כמה נכנס, יצא,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 29617-04-10 אברהימי נ' גלזר ואח'

- 1 רווח ומתכנסים להתחשבן. אם משכת פחות מדי צריך להוסיף לך כסף, ואם משכת יותר מדי אתה
2 צריך להחזיר. כמה עברתם?
3 ת. לא. אם לא היה רווחים הוא לא היה מחלק.
4 ש. קיבל משיכה על שבוע?
5 ת. כל שבוע משכתי למהייתי.
6
7 ש. אתה מסכים איתי שאם מתברר בהחזרונות שבשנה ספציפית משכת יותר מכדי חלקך אתה
8 צריך להשיב את החלק היחסי?
9 ת. אני לא משכתי, הוא היה נתן. אם הוא ידע שבספרים אין מספיק רווחים הוא לא היה נתן.")
10 עמ' 22 ש' 17-29 לפרוט'.
11
12 16. הראייה המרכזית עליה סומך התובע את תביעתו היא נספח א' לתביעה. הנספח כולל 5
13 דפים – 4 דפים בכתב ידו של הנתבע 1 ודף מודפס, הוא הדף הראשון, שנערך ע"י רו"ח של
14 הנתבע 1. לטענת התובע מדובר ב"מאזן השותפות"; אותו דף מודפס נושא כותרת "שותפות רמי-
15 בני" (ואין חולק כי רמי הוא התובע ובני הוא הנתבע 1). מתחת לכותרת הנ"ל רשום חלקו של
16 התובע והנתבע 1 כ-25% ו-75% בהתאמה; המסמך מכיל קטגוריות של "מאזן פתיחה"; "מאזן
17 סגירה"; "משיכות"; "שינויים בהון העצמי"; "בריקה" בהם נתונים שונים וכן קטגוריה של
18 "מסקנה" תחתיה נכתב ש"על רמי להעביר לבני 143,292 ₪ על מנת לצאת מהשותפות". משאין
19 מחלוקת כי נספח א' נערך ע"י רו"ח של הנתבע 1 (הדף הראשון והמודפס) וע"י הנתבע 1 בעצמו
20 (4 הדפים בכתב ידו שסיפקו נתונים לדף המודפס שנערך ע"י רו"ח) – טוען התובע, כי מדובר
21 ב"הודאה בעל-דין" מצד הנתבע 1 בדבר קיומה של שותפות בין השניים (ס' 43 לסיכומי התובע).
22 הנתבע 1, מנגד, טוען כי אין מדובר ב"מאזן שותפות" אלא במסמך שנועד לעשות תחשיב של
23 רווחי העסק לתקופה האמורה (עמ' 36 ש' 12-13 לפרוט') וכי לא אמר לרו"ח שערך את העמוד
24 הראשון בו מופיעה המילה "שותפות" כי השניים שותפים, וכי השימוש במונח זה נעשה בטעות
25 ובתמימות ע"י רו"ח:
26
27 "ש. תסכים שרו"ח שלך לא היה נביא ולא ידע שאתם שותפים אלא אם כן אמרת לו?
28 ת. לא.
29 ש. אז הוא טתם כתב שותפות?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלזר ואח'

- 1 ת. הוא כתב שותפות של גמר חשבון. הוא קיבל את הסכומים האלה על חשבון בנכסים.
 2 ש. השאלה האם ד"ח שלך חלם בלילה שאתם שותפים או שאמרת לו?
 3 ת. אני לא אמרתי לו שאנחנו שותפים. הוא כתב פה שותפות, יכול להיות שהוא טעה. אז מה? זה
 4 בתמימות בא הדבר הזה.
 5 ש. המטמך הזה שלך מהוזה הודאה בשותפות, כתוב גם אתוים בני 75% רמי 25% וכתוב בהמשך
 6 רווחי השותפות, גרעון השותפות.
 7 ת. מה הייתי צריך לכתוב במקום שותפות?
 8 ...
 9 ביהמ"ש: אחרי שרמי החליט לעזוב ישבתם ועשיתם התחשבות. היית צריך לכתוב העסק גרופי,
 10 לא שותפות בני רמי. אתוים, כמה הוא לקח על חשבון זהו. ולא לכתוב את כל המילים האלה
 11 שמלמדים שההתייחסות היא לשותפות.
 12 ת. המטמך הזה בא על דברים שעשינו יחד אני והוא בספירת מלאי. יכול להיות שמה שנכתב זה
 13 טעות, טעות סופר. " (עמ' 31 ש' 32 – 32 ש' 16 לפירוט).
 14
 15 לטענת התובע, בסיכומי, מחוכנו של הדף הראשון לנספח (שנערך ע"י הרו"ח), ברור כי מדובר
 16 במסמך שאמור להוות מאזן שותפות ולא דו"ח רווח והפסד בלבד. שכן, אם מדובר היה בדו"ח
 17 רווח בהפסד לא היה מקום לציין כלל את המילה "שותפות" במסגרתו; לא היו נרשמים האהוים
 18 של שני הצדדים; לא היה מצוין מאזן הפתיחה; ולא היה מקום לחייבו במסמך ב"השלמת הון
 19 התחלתי" בסך של 55,429 ₪ (ר' ט' 48-49 לסיכומי התובע).
 20
 21 לאחר שכחנתי בהקפדה רבה את טענות התובע בהקשר לראייה זו, העומדת בבסיס תביעתו, לא
 22 מצאתי כי יש בהן כדי להטות את הכף לקבלת טענתו כי עסקינן ביחסי שותפות רוקא, להבדיל
 23 משיתוף ברווחים.
 24
 25 ראשית, עצם השימוש במילה "שותפות" שנעשה במסמך (עמוד ראשון לנספח א') אינו מהווה
 26 ראיה מהותית להיווצרותה של שותפות. מדובר בראשית ראייה בכתב אבל לא מעבר לכך, ומה
 27 שמכריע הוא תוכנה של ההתקשרות ולא המונחים שבהם השתמשו הצדדים (ר' בע"א 609/78
 28 משה קן-תור נ' אמנון גלבע, פ"ד לד (1) 239).
 29

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 29617-04-10 אברהימי נ' גלזר ואח'

1 שנית, גרסת הנתבע 1 לפיה השימוש במונח "שותפות" במסמך שנערך ע"י רה"ח, נעשה בטעות
 2 שבתום לב, לאחר שהאחרון התבקש לחשב את חלקו של התובע כשותף ברווחים, ולא בגלל
 3 שלר"ח נמסר שהצדדים הם שותפים, כמשמעות מושג זה בפקודת השותפויות – לא נסתרה.
 4 השימוש במונח "שותפות" במסמך ע"י רה"ח הוא בהחלט סביר מקום שהוסבר לאחרון שרווחי
 5 העסק הם משותפים עם התובע, כפי חלקו (25%). אציין, שבמסמך האמור (שנערך ע"י הרד"ח
 6 אבל אינו חתום על ידו ומתוכנו כרוך שלא נועד להוות תחשיב סופי) קיימות טעויות בוטות יותר.
 7 כך לדוגמא, כל התחשיב במסמך נעשה מבלי לקחת בחשבון את העובדה, כי לכל אורך התקופה
 8 אליה מחייחס התחשיב, לזכות התובע עומדים 150 אלף ₪ המצויים בקופת העסק ושאותם טרם
 9 משך (עם עזיבתו של מגנן את העסק), ואין מחלוקת כי "המסקנה" העולה מהתחשיב לפיה " על
 10 רמי להעביר לבני 143,292 ₪ על מנת לצאת מהשותפות" כלל אינה נכונה (ראו לעניין זה עדות
 11 הנתבע 1 בחקירתו, במסגרתה הוא מאשר זאת ומעיד שהעסק הוא שחב לתובע כ-7000 ₪ מאחר
 12 שאותם 150 אלף ₪ המגיעים לתובע לא באו לידי ביטוי בתחשיב - עמ' 32-33 לפרוט'.)
 13 בנסיבות אלו, על מנת להקנות משקל ממשי לאמור במסמך זה, כדי "הודאת בעל דין" מצדו של
 14 הנתבע 1 (שכאמור לא ערך אותו), היה על התובע, שטענתו היא כי ר"ח הונתה ע"י הנתבע 1
 15 ליצור "מאזן שותפות" (וכי הנתבע 1 הודה בפני הר"ח כי בין הצדדים נוצרו יחסי שותפות על כל
 16 המשתמע מכך – להבדיל משיתוף ברווחים בלבד) לפעול לזימון רה"ח לעדות מטעמו (שהרי
 17 המסמך הובא כראייה מטעמו). על התובע היה לעשות כן משהכחישו הנתבעים בכתב הגנתם את
 18 המשמעות אותה מבקש התובע לייחס למסמך (ר' ס' 42-38 לכתב ההגנה) והוא היה גם רשאי
 19 לבקש לזמן את רה"ח כעד הזמה לאחר שבעדותו בבית המשפט הסביר הנתבע 1 את השימוש
 20 שנעשה במילה "שותפות" במסמך כטעות בתום לב של רה"ח והתעקש על כך שלא מסר לרה"ח
 21 שקיימת שותפות לכל דבר ועניין (להבדיל משיתוף ברווחים) בינו לבין התובע. (ר' בעמ' 31 ש'
 22 32 – 32 ש' 16 לפרוט'). התובע, כאמור, לא ביקש לזמן את רה"ח לעדות.
 23
 24 שלישית, לא מצאתי ממש בטענות התובע בסיכומיו לפיהן תוכנו של המסמך והנתונים המופיעים
 25 בו מחייבים מסקנה לפיה עסקינן ב"מאזן שותפות" שנערך בין שותפים ותוכנו של המסמך היה
 26 בהכרח שונה אם מדובר היה אך בעובר שכיר הזכאי לאחוז מסויים ברווחים (ר' בס' 48
 27 לסיכומיו): האחוזים של כל אחד מהצדדים (25% לתובע ו-75% לנתבע 1) נדרשים לצורך
 28 תחשיב וכאות התובע מרווחי העסק ועל כן מצאו את ביטויים במסמך; גם ציון הנתונים בדבר
 29 "מאזן פתיחה" ו"מאזן סגירה" הם נתונים שנדרשים לצורך חישוב רווחי העסק בתקופה שבתוך

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 29617-04-10 אברהימי נ' גלזר ואח'

1 ועל כן הימצאותם במסמך אינה מעידה על יחסי "שותפות" דווקא; ברי כי גם חישוב ה"משיכות"
 2 שבוצעו מהעסק הוא נתון רלוונטי שכן בלעדיו תחשיב רווחי העסק יהיה מלאכותי. טענת התובע
 3 לפיה חויב, על פי התחשיב במסמך, ב"השלמת הון התחלתי בשותפות" – בסך 55,429 ₪
 4 המהווים 25% מהסך של 221,716 ₪ שזה הסכום ההתחלתי שהביא הנתבע 1 לעסק – וכי רכיב
 5 זה לא היה אמור להופיע במסמך אם לא היה התובע שותף בעסק, היא טענה נכונה. שהרי, על פי
 6 גרסת הנתבעים, לא הייתה השקעה ראשונית של התובע עם כניסתו לעסק וזאת לא נדרשה ממנו,
 7 שכן לא היה במעמד של שותף. הנתבע 1 נשאל בחקירתו על עניין זה, לא ידע להסביר מדוע על פי
 8 התחשיב חויב התובע ב"השלמת הון התחלתי", טען כי צריך לברר את העניין מול רו"ח שערך את
 9 המסמך והדגיש כי הרכיב האמור נמצא במסמך תחת קטגוריה של "בדיקה". (עמ' 34 ש' 6-17
 10 לפרוט.) העובדה כי הרכיב של "השלמת הון התחלתי בשותפות" הופיע במסמך רו"ח תחת
 11 הקטגוריה של "בדיקה" אכן אינה תורמת להפגת הערפל האופף את מערכת יחסי הצדדים. יש
 12 בעובדה זו בהחלט כדי להעיד, כי המסמך האמור שנערך ע"י רו"ח לא נועד להיות מסמך סופי,
 13 לא מתיימר להיות מסמך חף מטעויות, וכי ההנחיות שניתנו לעורכו היו חלקיות. יצוין כי בדפי
 14 התחשיב שנערכו בכתב ידו של הנתבע 1 (4 העמודים האחרונים לנספח א') ההתייחסות להון
 15 התחלתי (221,716 ₪) הייתה כ"הון שייך לבני" ולא הובאו בדפי התחשיב כל ראייה לכך
 16 שהתובע התבקש להשלים את חלקו להון זה כהשקעה ראשונית. משכך, הגם שטענת התובע
 17 בעניין זה היא נכונה לא מצאתי בה די בכדי להקנות למסמך משקל ראייתי ממשי לביסוס טענתו כי
 18 עסקינן ביחסי שותפות דווקא, שלא מסתכמים אך בשיתוף ברווחים.
 19
 20 17. על פי ההלכה הפסוקה, ההצגה כלפי "כולי עלמא" של היחסים בין הצדדים כקשר
 21 שותפות, יש בה כדי להטות את הכף לכאן או לכאן במקרה של ספק אודות קיומה של שותפות ()
 22 ע"א 727/88 שורר נ' רנן, פד מו (5) 851, בעמ' 854). כפי שכבר צוין, בענייננו הצגת היחסים
 23 כלפי רשויות המס לא הייתה כשל שותפים: התובע שילם מס הכנסה כשכיר לפי הלוחשי השכר
 24 שהונפקו לו; התובע לא ניהל חיק "מעסיקים" אצל המוסד לביטוח לאומי ומספר העוסק מורשה
 25 של העסק הינו מספר הת.ו. של הנתבע 1. למעשה, מעדות הצדדים עולה שהאדם היחיד שהיה
 26 יכול להעיד מידע אישית מעבר לצדדים בהליך בשאלה אם יחסי הצדדים היו כשל שותפים –
 27 היה מר מנגן. כאמור, מר מנגן והתובע נכנסו לעסק יחדיו בשנת 2003, כבר אז לטענת התובע
 28 במעמד זהה של שותפים, ומר מנגן גם עזב את העסק, בשנת 2007, לאחר שקיבל את חלקו, בסך
 29 של 150,000 ₪ מהעסק, בגין מעמדו זה. הנתבעים לכל אורך הדרך הכחישו את מעמד השניים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 10-04-29617 אברהימי נ' גלזר ואח'

1 (התובע ומנגן) כשותפים (להכדיל מעובדים שכירים הזכאים לאחוזים מרווחי העסק) אך אישרו
 2 כי מעמד השניים היה זהה (ר' סי' 19-24 לכתב ההגנה; עדות הנתבע 1 בעמ' 31 ש' 10-21
 3 לפרוט'). דא עקא, התובע בחר שלא להביא את מר מנגן לעדות מטעמו, מכיוון ש"לא הרגיש צורך
 4 בכך", וזאת הגם שלטענתו הוא ביהסים טובים עמו ו"הוא אמר לי מתי שתוציא אני בא" (עמ' 9
 5 ש' 27 – עמ' 10 ש' 5 לפרוט). העובדה שבעל דין יכול היה להביא עדויות וראיות לתמיכה
 6 בטענותיו, ולא עשה כן, מעוררת מדרך הטבע את החשד, כי הוא חושש מעדותם ומחשיפתם
 7 לחקירה שכנגד, ואי הבאת עדים והראיות יוצרת הנחה לרעתו, לפיה עדותם הייתה עלולה לחזק
 8 את עמדת הצד שכנגד. יש לכך משמעות ראייתית לחובתו. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט
 9 העליון בע"א 9656/05 שורץ נ' רמנוף חברה לסחר וציוד בניה בע"מ, פס" 26 (נפורסם
 10 בנבו, 27.7.2008):

11
 12 "לעתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את ענינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, באופן
 13 דומה לראייה נסיבתית, וניתן להעניק משמעות ראייתית לאי הגשת ראייה. התנהגות כגון דא,
 14 בהעדר הסבר אמין וטביר – פועלת לחובתו של הנוקם בה, שכן היא מקימה למעשה חזקה
 15 שבעובדה, הנעוצה בהיגיון ובניסיון החיים, לפיה דין ההימנעות כדין הודאה בכך שלו הובאה
 16 אותה ראייה, היא הייתה פועלת לחובת הנמנע ותומכת בגרסת היריב."
 17 וראו גם בע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתניהו, ואח', פ"ד מה(4) 651, 658;
 18 ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ, פ"ד מד(4) 595, 602.

19
 20 סוף דבר

21
 22 סבורני שהמשקל המצטבר של כל המפורט לעיל מצביע על כך שאין לראות את מערכת היחסים
 23 שבין הצדדים ככזו שהקימה יחסי שותפות, כמשמעה בפקודת השותפויות. התובע לא עמד בנטל
 24 השכנוע הנדרש ממנו להוכיח שטיב ההסכמה ביניהם הייתה להקנות לו מעמד של שותף בעסק,
 25 להכדיל ממעמד של עובד שכיר שזכאי לקבל את שכרו באחוזים מרווחי העסק. בשולי הדברים
 26 אציין כי לא מן הנמנע שהעסק עודנו חב לתובע כספים רבים בגין שכר עבודתו (כאמור אותם
 27 150 אלף נח אותם היה זכאי התובע לקבל עם עזיבת מר מנגן נותרו בקופת העסק ומטפסי 106 של
 28 התובע שהוגשה וסומנו כנספה במ/1 עולה כי אין בהם ביטוי לתנאים סוציאליים המגיעים לעובד
 29 שכיר – ור' לעניין זה גם עדות הנתבע 1 בעמ' 30 שק 14-31 לפרוט'). ברם, מהלוקת זו, ככל שלא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 29617-04-10 אברהימי נ' גלזר ואח'

1 ישכילו הצדדים להביאה לפתרון בדרך מוסכמת, צפויה להיות מובאת לפתחו של בית הדין האזורי
2 לעבודה, ואינה בסמכותו של בית משפט זה.

3

4

לאור כל האמור לעיל, התביעה נדחית על כל חלקיה.

5

6 התובע ישא בהוצאות המשיבים ובשכ"ט עו"ד בסך 17,700 ₪ לנתבע 1 ובסך של 5,900 ₪
7 לנתבע 2.

8

9

10

11

12

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ד, 23 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.

13

שאוֹל שוּחַט, שופט

14

15

16

17

18

19

20